

CHARIZMA

VYBERÁME

Pokora a charizmy	1 - 2
Boj proti pokušeniu	3 - 4
Znovu Mário Landi	5
Znaky pôsobenia	5
Charizmy I.	6 - 7
Vyučovanie	8
Otázky a odpovede dnes s Tomášom Špidlíkom	9
Svedectvá	10
Predstavujeme	11
Informácie	11 - 12
Chariknižnica	12

Výzva

Nový rok sa už rozbehol a všednosť dní na nás dolieha stále viac. Možno sme už aj zabudli na naše novoročné želania a hlavne predsavzatia či výzvy. Rád by som sa vrátil k jednej z nich.

V liturgii slova na Nový rok - slávnosť Bohorodičky - sme v prvom čítaní zo Štvrtej knihy Mojžišovej počuli nasledujúce slovo: „*Povedz Áronovi a jeho synom: Takto budete žehnať Izraelitov: „Nech tá želná Pán a nech tá chráni! Nech ti Pán ukáže jasnú tvár a nech ti je milostivý! Nech Pán obráti svoju tvár k tebe a daruje ti pokoj!“ Takto vložia moje meno na Izraelitov a ja ich požehnám.*“ (Nm 6,23-27).

Božie požehnanie je to, čo sme si navzájom želali. To, čo stále potrebujeme. Božie požehnanie je to, čo si máme neustále odovzdávať. Teda stáva sa pre nás výzvou. Výzvou pre každý deň. Učme sa ho prijímať, ale aj dávať.

Začnime denne žehnať svojim blízkym i farnosť, v ktorej žijeme. Žehnajme spoločenstvu a ChO na Slovensku i vo svete. Žehnajme iným hnutiam i spoločenstvám a Cirkvi vôbec. Bez neho totiž všetky naše námahy vyjdú nazmar, neprinesú želané ovocie. Staňme sa nositeľmi Božieho požehnanja.

Inrich Degro

Pokora a charizmy

„*Máme rozličné dary, podľa milosti, ktorá bola daná každému z nás*“ (Rim 12,6). A apoštol Peter nám pripomína: „*Podľa toho, kto aký dar dostal, slúžte si navzájom ako dobrí správcovia mnohohvárnej Božej milosti*“ (1Pt 4,10). Aby sme túto milosť nepremámili, potrebujeme pokoru a lásku, lebo vďaka nim slúži milosť k budovaniu „*jedného tela v Kristovi*“ (por. Rim 12,5). V tejto súvislosti chcem poukázať na tri veci: ako pokora ochraňuje charizmy, ako charizmy ochraňujú pokoru a na potrebu milovať jednotu.

Pokora ochraňuje charizmy

Ako má jedno telo mnoho údov, tak, aj keď tvoríme jedno duchovné telo, máme rôzne charizmy: niekto má dar prorocstva, iný dar služby, iný dar učiť, iný dar povzbudzovať, niekto stojí v čele, iný koná skutky milosrdenstva a pod. (por. Rim 12,6-8). Nie sú to len nejaké dary, alebo len nejaké ľudské vlohy. My vo svojich rukách nachádzame poklad. Tieto charizmy sú dielom DS, sú iskričkami ohňa, ktorý nám Boh zveril. My,

ktorí tento poklad a oheň nesieme, sme len úbohé stvorenia - hlinené nádoby. Preto si musíme položiť otázku: čo máme robiť, aby sme nespálili ani seba ani poklad?

Tu je úloha pokory. Pokora totiž dovoľuje Božej milosti, aby prechádzala - tiekla a kolovala - v Cirkvi, v spoločenstve a v ľudoch, bez toho, aby sa strácala.

Pokora je „izolátor“. Izolátory sú životne dôležité. Čím vyššie je napätie a čím silnejší elektrický prúd vo vodiči, tým väčší odpor musí mať izolátor, aby zabránil vybitiu prúdu do zeme, alebo vzniku tzv. krátkych spojení (skratu a požiaru alebo znič-

Modlitba o lásku k blížnemu

Dobrý Pane, nauč má:

- počúvať druhých bez toho, aby som ich v mysli odsudzoval;
- chápať druhých v hĺbke ich zranenia;
- milovať druhých bez toho, že by som musel nájsť odpoveď na ich problémy;
- vzdať sa svojej predstavy a svojho poznania pri riešení problémov iných ľudí;
- nemyslieť si, že mám väčšie svetlo ako tí druhí;
- nechávať druhému slobodu;
- jednoducho milovať.

niu niečoho). Pokora je v duchovnom živote výborným izolátorom. Bráni prúdu Božej milosti, aby sa nestratila alebo nespôsobilá požiar pýchy (to by bolo ešte horšie). Čím silnejší je prúd Božej milosti prechádzajúcej človekom, ktorú potrebuje pre zverennú úlohu, tým väčšia musí byť pokora (väčší izolátor).

„Tento poklad máme v hlinených nádobách, - prečo? - aby mal Boh zvrchovanú moc, a nie my“ (2Kor 4,7). Teda tým **izolátorom, ktorý uchováva a chráni poklad, je hlinená nádoba**. Chráni ho pred dvoma nebezpečenstvami: pred **ješitnosťou** a **rivalitou**.

ak miluješ jednotu, vlastníš i ty všetko, čo v tejto jednote niekomu patrí

Sv. Pavol „*hovorí každému z vás, aby si nik nemyslel o sebe viac, ako myslieť treba ... a nezmyšľajte vysoko, ale prikláňajte sa k nízkym. Nebuďte múdri sami pre seba*“ (Rim 12,3-16). V každom spoločenstve sú služby okázalejšie a pre človeka lákavejšie, a sú iné služby - nižšie, do ktorých sa nikomu veľmi nechce. V každom spoločenstve sú bratia a sestry, jedni majú „väčšie charizmy“ a iní „menšie charizmy“ ... (všetky charizmy sú veľké, lebo pôsobi cez nich Božia milosť). Ako túto prekážku prekonať? Pokora nám pomáha, aby sme netížili po veľkých veciach a venovali sa všedným službám (por. Rim 12,16).

Charizmy ochraňujú pokoru

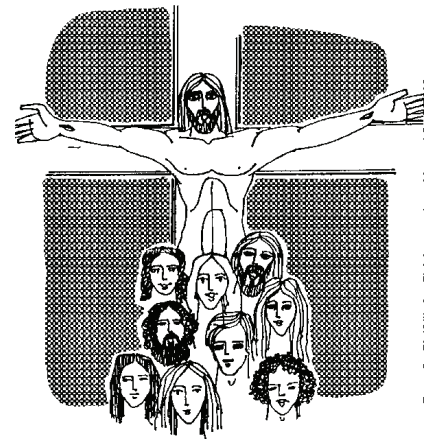
Na prvý pohľad sa môže zdať, že charizmy - hlavne výnimočné - môžu ohrozovať našu pokoru. Ale je to opačne. V charizmách nachádzame dôvod k pokore. Aký? Sv. Pavol hovorí, že máme „*rozličné dary*“ (Rim 12, je len jeden z mnohých zoznamov chariziem). To, že máme rôzne dary, znamená, že nie všetci máme všetky dary: nie sme všetci apoštolmi alebo prorokmi, a pod.. **Sme len časťou celku, jedným údom tela, nie sme celým telom**. Toto je ten dôvod.

Človek si totiž vykonávaním určitej služby alebo používaním určitej charizmy začne všímať a uvedomovať, že bez druhých ľudí, bez ostatných údov tela, by nebol ničím. Pavol túto myšlienku ešte viac rozvíja v Prvom liste Korinťanom (por. 1Kor 12,12-17). Tam vysvetľuje, že ľudské telo má rôzne údy, každý z nich plní svoju funkciu a jeden na druhom závisia. Napríklad: oko je vzácnou časťou tela, ale nemôže povedať ruke, že ju nepotrebuje. Keby telom bolo len jedno veľké oko, to telo - oko by bolo „zrúdok“, nepáčilo

by sa nám. Preto samotné oko ako také nie je ničím. Aby bolo samo sebou, aby malo nejakú cenu, potrebuje ďalšie časti tela: musí byť zasadené v tvári, chránené viečkom a mozog musí spracovávať jeho impulzy. Potrebuje ostatné časti, aby bolo samým sebou.

Z duchovného hľadiska je každý z nás ako malá bunka, ktorá by zomrela hneď, ako by sa odtrhla od tela. Sme zásadne závislí na ostatných a bez nich by sme sa nachádzali v prázdnote. Toto je veľká pravda: len Boh je všetko a len Cirkev má „plnosť“ Ducha (por. Ef 1,23), zatiaľ, čo každý z nás je len čiastočkou a plnosť môže-
me dosiahnuť len prostredníctvom druhých.

Sv. Augustín nám v komentári k tomuto učeniu sv. Pavla zanechal podnetnú úvahu. Hovorí, že po vymenovaní všetkých týchto chariziem môže niekto zosmutnieť. Môže si totiž myslieť, že žiadnu z týchto chariziem nemá. Takto zmyšľajúcich Augustín povzbudzuje: Ale ak miluješ jednotu, vlastníš i ty všetko, čo v tejto jednote niekomu patrí. Vyhostíš závisť zo svojho srdca, a čo je moje, bude tvoje, a ak vyhostím závisť ja, bude moje to, čo patrí tebe. Závisť rozdeľuje, láska zjednocuje.

Schopnosť vidieť má v tele len oko. Ale vidí oko len samo pre seba? Nie, vidí pre ruku, nohu a všetky časti tela. Ak hrozí nohe zakopnutie o nejakú prekážku, určite sa oko neodvráti, aby nechalo nohu zakopnúť. Alebo ruka koná len sama pre seba? Nie, koná aj pre oko. Ak sa totiž blíži úder smerujúci na tvár, tak zostane ruka nehybná, lebo to nesmeruje na ňu? Nie.

Láska k jednote

Apoštol Pavol potom, čo hovorí, že nám boli dané rozličné dary podobne ako sú jednotlivým častiam tela priradené rozlične úlohy, pokračuje slovami: „*a ešte vznešenejšiu cestu vám ukážem*“ (1Kor 12,31) a hovorí o láske. Preto z toho, čo bolo

doteraz povedané vyplýva, že ak pokora a láska znásobujú charizmy

miluješ jednotu viac než ja, tak moje charizmy patria viac tebe ako mne. Napríklad: ak by som mal charizmu evanjelizovať - môžem sa tým chváliť, ale bude zo mňa len „*zvučiaci zvon*“ (por. 1Kor 13,1). Moja charizma mi neprospeje (nebude užitočná), zatiaľ čo tebe, ktorý ma počúvaš, bude prospievať (prinášať Božiu milosť) aj napriek môjmu hriechu. Vďaka pokore a láske ti patrí dar, ktorý pre mňa ako vlastníka (nositeľa) je nebezpečenstvom.

Pokora a láska znásobuje charizmy; z charizmy jedného robí charizmu všetkých. Ale aby tomu tak bolo, musíme „*vyhostiť*“ zo seba závisť, nehľadať svoju slávu a svoj prospech.

Spracoval Imrich Degro podľa R. CANTALAMESA: *Život pod vládou Kristovou*. Kostelní Vydří 1994, s. 210-239.

**Fascinuje ma pokora Boha.
Pokoril sa, keď sa stal človekom.
Veľmi sa pokoril, keď nás smrťou na kríži vykúpil.
Hlboko sa pokoruje,
keď prichádza do môjho úbohého srdca.**

BOJ PROTI POKUŠENIU

Mladý muž hovorí svojmu otcovi: „*Otec takmer som porušil svoj sľub, ktorý som ti dal, že nebudem používať tvoje auto, pokiaľ budeš tu. Nechal si kľúče v kuchyni a ja som ich nosil tri dni vo svojom vrecku a premáhal som pokušenie.*“ Otec sa usmial a povedal: „*Chlapče, nič ti tak neukáže čoho si schopný, keby si mal príležitosť, ako pokušenie.*“

Je na tom kuš pravdy. **Pokušenie zohráva v našom živote dôležitú úlohu.** Ukazuje nám, akí sme a má významný podiel na tom, akí budeme. Je niečím podstatným v našom živote, ktorý musíme prežiť, aby sme sa stali dospelými - tými, ktorí žijú plnohodnotným a zmysluplným životom.

Pokušenie ako voľba

Pokušenie v nás vždy vyvoláva moment voľby (rozhodovania sa). Vždy vyprovokuje určitý postoj alebo konanie. Podobne ako to bolo u mladého muža - mohol porušiť sľub, ktorý dal otcovi, a tým by si psychologicky uľahčil zopakovanie takého to rozhodnutia; alebo svojou poslušnosťou vytvoril model pre múdre rozhodnutia v budúcnosti.

Nesmieme zabúdať: to, ako sa zachováme v pokušení, ovplyvní každú našu oblasť osobnej skúsenosti, ovplyvní aj naše budúce správanie sa.

Často si myslíme, že pokušenie je niečo, čo mu sa máme vyhýbať za každú cenu, že je to niečo veľmi nebezpečné. Niečo, čo nám spôsobuje mnoho bolesti a trápenia. Tým však nechcem povedať, že teraz máme pokušenie vyhľadávať a vystavovať sa mu; nie. Pokušenie nám môže spôsobiť veľa ťažkostí, ak sa rozhodneme v prospech neho.

Pokušenie nie je príčinou ťažkosti alebo hriechu. Ono nás stavia pred rozhodnutie. Často počujem hovoriť: „*Neurobil by som to, keby som nebol pokúšaný.*“ Akoby som chcel povedať: Nedostal by som pokutu za rýchlosť, keby tam nebola značka obmedzenej rýchlosti, alebo nedostal by som pokutu, keby nenaskočila červená skôr, ako som vošiel do križi-

vatky. Kto je na vine? Značka? Semafor? Alebo ja? Značka obmedzenej rýchlosti či semafor ťa len postavili pred voľbu: spomalím či zastavím - teda zachovám sa podľa zákona, alebo sa budem ponáhľať, aby som ušetril čas, a tým sa vystavím možným dôsledkom? Rozhodnutie je iba na tebe.

Preto potrebujeme vidieť a pochopiť ako pôsobí pokušenie. A budeme o ňom hovoriť v perspektíve Božích prisľúbení.

Božie prisľúbenia

Žiť kresťanský život naplno znamená, že biblické prisľúbenia sa stávajú v mojom živote realitou. Ale to, že poznám všetky Božie prisľúbenia naspamäť, ešte neznamená, že sa automaticky aj naplnia v mojom živote. Je totiž

veľa kresťanov,

ktorí vyhlasujú,

že niet žiadneho odsúdenia pre tých, ktorí sú v Kristovi (por. Rim 8,1). A predsa žijú v sústavnom odsúdení, akoby niesli vinu za svoje staré hriechy. Iní zase hovoria o radosť v srdci, ale sú to najsmutnejší ľudia. Ďalší zase poznajú všetky citáty o láske, ale žijú v manželstvách, ktoré sú na pokraji rozpadu, nevedia prejavovať lásku svojim súrodencom, deťom, majú neustále problémy vo vzťahoch na pracovisku a pod.

Toto všetko v nás vyvoláva pochybnosť: Je biblia pravdivá? Môže nás Boh uzdraviť a oslobodiť?

Ak sú prisľúbenia pravdivé, kde je potom chyba? Ak hľadáme chybu, musíme obrátiť pozornosť na seba. Ale nie preto, že sa málo modlíme, že málo čítame BS, že sa málo postíme, že nechodíme na stretnutia, že dávame málo milodarov a pod. Všetko to je užitočné a veľmi nám to pomáha. No problém je niekde inde.

Medzi nami a naplnením Božích prisľúbení stojí pokušenie

- situácia, v ktorej sme vystavení pôsobeniu pokušenia. To, ako sa zachováme v pokušení, určí, či dosiahneme naplnenie prisľúbenia alebo nie.

Pokušenie ako skúška

Hebrejské slovo „*báchan*“, a grécke „*peirasmos*“ prekladáme ako skúšanie. **Pokušenie má zistiť, čo je v našich srdciach; má odhaliť, akí**

sme v skutočnosti. Teda pokušenie je to, čo nás preverí či už v dobrom alebo zlom. Je to doslova test (písomka) ako budeme reagovať v situáciách, ktoré súvisia z Božím prisľúbením. Ak sa zachováme podľa Božích prikázaní - biblicky, prisľúbenie sa naplní. No nezaslúžili sme si ho, lebo Božie dary sú zadarmo. Otázkou zostáva, či sme schopní prijať to, čo nám Boh ponúka.

Ak na nekalenú oceľ pôsobí priveľký tlak, tak sa zlomí. Naplnenie prisľúbenia nás môže tiež zlomiť. Teda pokušenie nechce náš život urobiť ťažkým, ale chce nás pripraviť na prijatie Božích dobrodení. Preto nezabúdajme, že ak Boh skúša človeka, robí to kvôli spásu, nie preto, aby človek padol. Je však samozrejmosťou, že človek si môže aj zatvrdiť srdce (por. Ž 95,8).

pokušenie nám ukazuje, akí sme

Podmienka

Pozrime sa bližšie na niektoré prisľúbenia. Napríklad prisľub zasľúbenej zeme (Dt 6,3-19) alebo prisľub večného života (Jn 3,16) alebo prisľub splnenia našich prosieb (Jn 15,7). Vidíme, že Boh pred prisľúbenie kladie určitú podmienku „*ak budete... ak zostanete...*“. Tu môže v nás nastať pochybnosť: čo je dôležitejšie zákonníctvo alebo milosť? Oba postoje vyjadrujú určitý aspekt pravdy, ale oba zašli príďaleko. Boh nechce zákonníctvo, ale ani neposlušnosť. Teda všetko, čo nám dáva Boh, dáva ako dar. Nemôžeme nič získať vlastnou zásluhou. Ale Božie dary môžeme prijať len za určitých podmienok.

Prečo je podmienka nutná? Ona nám vždy ukazuje, ako sa má dané prisľúbenie naplniť. Preto Božie prisľúbenia musíme vidieť vždy v súvislosti a spojitosti s ich podmienkami.

Práve tu kdesi - uprostred našej reakcie na podmienku - prichádza na scénu nášho života pokušenie. Teda pokušenie sa vzťahuje na prisľúbenie cez podmienku. Predstavuje pre nás voľbu: buď naplním Božiu podmienku, alebo ju budem ignorovať. Ale potom „*Preto som sa rozhneval na toto pokolenie a povedal som: Ich srdce ustavične blúdi; tí veru nepoznali moje cesty. Ako som v svojom hneve prisahal: Nevojdú do môjho pokoja!*“ (Hebr 3,10-11).

Boh dal medzi zaslúbenú krajinu a Izrael púšť. To nebola len geografická skutočnosť. **Medzi zaslúbením a jeho reálnym splnením stojí fyzická aj duchovná púšť.** Túto púšť tvoria problémy, ťažkosti, chaos a pod. Tu prichádza pokušenie. Na púšti totiž prichádzame k momentu, kedy skúmame platnosť podmienky i samotné prislúbenie. Prichádza ku konfrontácii. Musíme pochopiť zmysel jeho podmienok a naplniť ich, aby sme mohli pokračovať v ceste.

Nebezpečenstvo

Ano, Boh nám môže dať všetko bez podmienok, ale nie je to možné, lebo by nás to zničilo.

Mojžiš upozorňoval Izrael na štyri veci, ktoré by sa mohli stať, keby získali bohatstvo a jedli do sýstosti (pokazená manna na púšti): mohli by ľahko zabudnúť na Boha; pripísať svoje úspechy inému a nie Bohu; provokovať Boha i skúšať jeho trezrlivosť.

Kedy provokujeme Boha? Izrael to urobil vtedy, keď žiadali viac, než im Boh v danej chvíli chcel dať. My sme tiež k tomu náchylní. Chceme hneď vidieť veľké zázraky, hneď chceme, aby Boh demonštroval svoju moc i silu a pod.

Viete kde urobil chybu márnratný syn? Nie v tom, že žiadal otca o majetok, ale v tom, že žiadal príliš skoro, nebol totiž ešte na to pripravený. Keď tí, ktorí príjmu bohatstvo - či už materiálne alebo duchovné - a následne spadnú, tak nie je to preto, že by to bohatstvo bolo samo o sebe nebezpečné alebo deštruktívne. Preto spadnú, lebo nie sú na to pripravení, nie sú pripravení s ním zaobchádzať. Jednoducho povedané **Boh nás chce priviesť k tomu, aby sme boli ochotní a poslušní bez ohľadu na to, či máme plný alebo prázdny žalúdok.** Chce nás priviesť k tomu, o čom nám hovorí

sv. Pavol: „*Viem žiť skromne a viem aj oplývať. Všade a všetko som sa už naučil: byť sýty aj hladovať, mať hojnosť i núdzu trieť. Všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje*“ (Filp 4,12-13).

Keď toto dosiahneme - budeme sa spoliehať na Boha a nie na jeho dary - dosiahneme zaslúbenú zem. Boh nás vyvedie z púšte a my budeme môcť prijať plnosť prislúbení.

V jednej oblasti nášho života budeme skusovať naplnenie Božích prislúbení, zatiaľ čo v inej budeme ešte prežívať púšť.

Zákon „4 p“

Ešte raz si zopakujme, čo sme si povedali: Boh nám dáva prislúbenie, ktoré je spojené s nejakou podmienkou. Následne prichádza pokušenie na púšti (problém), ktoré nás privádza k požehnaní. Môžeme to nazvať „zákon 4 p“ - **prislúbenie, podmienka, pokušenie, požehnanie** (naplnenie prislúbenia).

Vtedy, keď sa dovolávame určitého prislúbenia, mali by sme sa uistiť, že správne rozumieme tomu,

ako sa p r i -

s ľ ú - benie naplní (či rozumieme podmienke). Potom by sme mali očakávať istú situáciu, v ktorej budeme pokúšaní, aby sme nesplnili konkrétne Božie slovo alebo Božie prikázania. Ak sa rozhodneme neposlúchnuť, nemôžeme očakávať plnosť. Ak sa rozhodneme splniť podmienku, môžeme s dôverou očakávať Božie požehnanie.

Zdroje pokušenia

Diabol

Zlý má prekvapujúco účinný prístup k zmyslom. Môže do zmyslov a fantázie vložiť túžbu alebo zúfalstvo.

Čím viac si človek overuje pravdu svojimi zmyslami a zmyslovým poznaním, tým väčšiu silu bude mať pokušenie, lebo už nie Božie prikázania sú meradlom, ale to, čo cítim.

Diabol vždy „pracuje“ uprostred skúšky, ktorú dáva Boh. Bude nám klásť znovu a znovu tu istú otázku: „Či naozaj povedal Boh ...?“ (por. Gn 2). Diabol v nás vyvoláva vnútornú pochybnosť o Božom prislúbení a podmienke s ním spojenej.

Riešenie: uč sa veriť Božiemu slovu a nie svojim pocitom a fantázií.

Telo

Ludská prirodzenosť je narušená hriechom. Keby v nás, v našom vnútri, nebola určitá náklonnosť, satan by k nám nemal prístup.

Pokušenie nám ukáže, čo sa skrýva v našom srdci: „*to, čo vychádza z úst, pochádza zo srdca a poškrvňuje človeka. Lebo zo srdca vychádzajú zlé myšlienky, vraždy, cudzoložstvá, smilstvá, krádeže, krivé svedectvá, rúhanie.*“ (Mt 15,18-19).

Riešenie: uč sa ovládať svoje náklonnosti cez sebazapieranie a konanie dobra.

Svet

Tlak okolia, aby sme sa prispôbili prostrediu, aby našou oporou bol majetok, práca a pod., aby Boh v našom každodennom živote nemal miesto a pod. zažívame každý deň.

Riešenie: neustále sa pýtaj seba samého, či je Boh tvojou istotou, či má svoje miesto v tvom každodennom živote.

Víťazstvo alebo prehra

Nezabúdaj, že pokušenie je nám vždy predstavené ako návod na dosiahnutie požehnania kratšou a ľahšou cestou. Je to však falošný návod. Neprivedie ťa do zaslúbenej zeme.

Boh dáva prislúbenia a podmienky. Vysvetlí ich a potom, keď príde čas skúšky, odmlčí sa. Je to podobne ako na Vysokej škole: je čas, keď profesor prednáša a odpovedá na otázky študentov (prednáškové obdobie) a je čas, keď mlčí a počúva, čo hovoria študenti (skúšobné obdobie).

Boh nás neopúšťa, iba nás zbavuje vedomia svojej blízkosti. Začína skúška. V tomto čase - keď neprežívame radostné a silné vedomie blízkosti Pána - prichádza diabol. Zo skúšky sa stáva pokušenie. My voláme k Bohu, ale nebo je hluché. V tomto tichu môžeme objaviť, čo sa naozaj skrýva v našom srdci. Jediná správna odpoveď v tomto tichu je chladná, tvrdá a objektívna pravda: „*Ale je napísané...*“ Odvolávanie sa v skúške na to, čo povedal Boh, znamená, že sa v tebe formuje dôvera, vytrvalosť, kresťanský charakter - toto sú hodnoty, ktoré nemôžeme získať ináč, len v skúške.

Imrich Degro

***Dovolávaš sa prislúbenia.
Vieš ako sa naplní?***

**Boh odhaľuje svoje
tajomstvo tomu,
kto**

- mu plne dôveruje,
- je Jeho priateľom,
- mu dáva seba samého.

Znaky pôsobenia Božieho Ducha

Duch Svätý pôsobí v živote človeka predovšetkým prostredníctvom jeho dvoch najväčších mohutností: rozumu a vôle. Preto, ak ide o rozlišovanie pravosti jeho pôsobenia, môžeme hovoriť o dvoch skupinách znakov alebo pohnútok: znaky pôsobenia Božieho Ducha vzhľadom k rozumu (pohnútky rozumu) a znaky pôsobenia Božieho Ducha vzhľadom k vôli (pohnútky vôle).

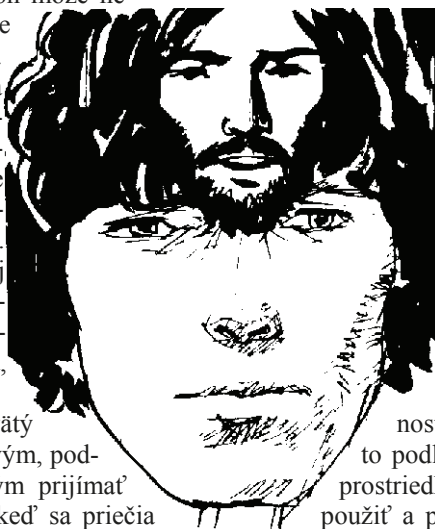
Znaky vzhľadom k rozumu

1. Duch Svätý nás vždy učí pravde a nemôže nás viesť k omylu (por. Jn14,26. 16,13). Preto, každá myšlienka i zjavenie, ktoré odporujú Svätému Písmu i učeniu Cirkvi, nemôžu pochádzať od Boha.

2. Duch Svätý nám nezdeľuje veci neužitočné a neplodné, zlé a neslušné. Preto ak sa človek v modlitbe sýti poznaním, ktoré nie je užitočné ani pre neho ani pre iných, takého poznanie nepochádza od Boha.

3. Boh dáva nášmu rozumu svetlo, lebo On sám je svetlo a niet v ňom nijakej tmy (por. 1Jn 1,5). Je síce pravda, že Boh môže nechať človeka v tme na nejakú dobu. Avšak táto tma sa dotýka len predstavivosti a nie rozumu, lebo rozum je aj naďalej nasmerovaný na Boha. Preto, ak myseľ aj napriek pochybnostiam je nasmerovaná na Boha, má jeho svetlo.

4. Duch Svätý robí rozum učenlivým, poddajným a ochotným prijímať zámery iných, aj keď sa priečia

Ešte pár myšlienok od Maria Landiho, ktoré odzneli na Celoslovenskom stretnutí vedúcich spoločností ChO v Žiline 22. 9. 2005

Skúsenosť s Duchom Svätým prináša do nášho života aj dary. My však nehovoríme, že cieľom krstu v Duchu je to, aby sme sa stali charizmatikmi. Ináč by sme robili to isté, čo Šimon čarodejník zo Skutkov apoštolov. Poznáte ten príbeh? Šimon videl, že apoštolí mali moc a on si túto moc chcel kúpiť. Svätý Peter ho za to tvrdo pokarhal.

Prečo chceme Ducha? Aby sme mali moc alebo aby sme sa stretli s Bohom? Ducha Svätého hľadáme pre lásku, ktorú v ňom nachádzame, nie pre moc, ktorú nám dáva. Ak by tomu tak nebolo, aj my by sme boli Šimonovia čarodejníci. Aj my by sme hľadali iba seba a stali sa modloslužobníkmi. Prečo? Lebo my by sme sa nepodriadili Duchu Svätému, ale čakali by sme, že sa Duch podriadi našim želaniam, aby sme my mali moc, aby sme boli bohmi.

Samozrejme, túžime po moci Ducha, aby sme dokázali podriaďiť svoj život moci Ducha, nie aby sme podriadili moc Ducha svojmu životu. To sa ani nemôže stať, lebo Duch Svätý od nás uteká, keď v nás zbadá takéto túžby.

Poznal som ľudí, ktorí boli v obnove, lebo boli očarení mimoriadnymi darmi. Boli zvedaví a chceli mať dary, ale nemali ani chuť, ani vôľu zmeniť svoj život.

Ježiš hovorí, že nám pošle Ducha, ktorý nás privedie k pravde a to k plnej pravde. Hovorí, že Duch Svätý nás usvedčí z hriechu. Sme plní Ducha Svätého, ak uznávame, že sme hriešnici, keď uznávame svoje slabosti, keď uznáme svoju krehkosť. A sv. Pavol hovorí: Keď som slabý, práve vtedy som silný, lebo v mojej slabosti sa prejavuje Božia veľkosť.

Keď prichádza Duch Svätý, dáva všetko do poriadku. Pred príchodom Ducha sme boli modloslužobníkmi, lebo bohom, ktorému sme obetovali svoj život, bol náš egoizmus, naše ja. V taliančine je medzi slovami „io“ (ja) a „Dio“ (Boh) iba jeden rozdiel – písmeno d. A často prichádza k značným zmätkom medzi týmito „io“ a „Dio“. Vy máte šťastie, u vás sa to nemôže stať, ale ľudia sú rovnakí.

Vyliatie Ducha v nás má vyvolať revolúciu. A vy viete, čo je revolúcia, učili ste sa o tom v škole. Táto revolúcia je síce pokojná, ale strašná. V každej revolúcii jedna moc padá - je to moc tyranská, ktorá utláča, aby v mene slobody dala miesto novej moci. Všetky revolúcie vo svete sú podobné. Žiaľ, po ľudských revolúciách často nastupuje namiesto zvrhutej moci ešte horšia.

Aj Duch Svätý v nás spôsobuje revolúciu, ale našťastie je to revolúcia opravdivá, pokojná, bez preliatia krvi. Je to však revolúcia strašná, lebo aj tu treba niekoho zabiť, treba zabiť seba samých, vlastné ja, svoj hriech. Nežijeme už my, ale Boh, stávame sa ľuďmi, ktorých Boh miluje, ktorí uznávajú Boha takého, aký je.

vlastným zámerom; zvlášť, ak ide o úmysly predstavených. Preto vnútorná vzbuera a šomranie nie sú dielom Boha.

5. Duch Svätý nás privedie k správnym úsudkom čo sa týka dovolenosti alebo nedovolenosti nášho konania, a to podľa okolnosti, podľa prostriedkov, ktoré treba použiť a podľa situácie ľudí,

na ktorú treba prihliadať (vek, stav, povolanie, zdravie a pod.). Preto nerešpektovanie týchto okolností nie je ovocím Božieho Ducha.

6. Duch Svätý vlieva do človeka vždy myšlienky pokory a skromnosti. Je síce pravda, že Boh udeľuje poznanie prevyšujúce schopnosti i možnosti človeka a niekedy i mimoriadnym spôsobom. Zároveň však dáva človeku pokorné zmýšľanie. Preto každá pýcha i vyvyšovanie sa, hoci len vnútorné, nemôžu pochádzať od Boha.

Spracované a upravené podľa J.B.Scaramelli: Pravidla pro rozlišování duchů. Olomouc 1995.

CHARIZMY I.

V súčasnosti sa na trhu slova stále častejšie stretávame so slovom „charizma“ alebo „charizmatický“. Nevieť, či pri zaradovaní tohto slova do našich slovníkov, vieme dostatočne vystihnúť jeho plnú hodnotu a najmä jeho obsah.

Dar

Charizma (gr. *charis*) znamená milosť, teda **dar daný zdarma**. Dar daný niekým niekomu. Presnejšie, dar daný Bohom človekovi. V tomto prípade nejde len o všeobecný pojem milosti, ale aj o obdarenie s konkrétnym obsahom.

Preto sv. apoštol Pavol v 1. liste Korinťanom v 12. kapitole hneď v úvode vyjadruje: „*A nechcem bratia, aby ste nevedeli o duchovných daroch.*“ A ďalej pokračuje: „*Dary milosti sú rozličné, ale Duch je ten istý. Aj služby sú rozličné, ale Pán je ten istý. A rozličné sú aj účinky, ale Boh, ktorý pôsobí všetko vo všetkých, je ten istý. Každý dostáva prejavy Ducha na všeobecný úžitok.*“ (1 Kor 12,1.4.7)

Prvé priblíženie pojmu charizma vnímame teda ako **dar Boží pre človeka, ktorý má slúžiť Božiemu ľudu**. Každý z nás má svoju vlastnú identitu a originalitu, ktorá zároveň môže byť zo strany Božej ešte viac ozdobená niektorými charizmatickými prejavmi Božieho Ducha.

Cirkev

V *Lumen gentium* (12) čítame: „*Duch Svätý posväcuje, vedie a čnosťami ozdobuje ľud Boží nielen prostredníctvom sviatostí a služieb, ale aj tým, že rozdeľuje medzi veriacimi všetkých stavov zvlášť milosti - udeľujúc každému, ako chce - pomocou ktorých robí ich schopnými a ochotnými, aby sa podujali na rozličné diela a úlohy, užitočné na obno-*

vu a ďalší vzrast Cirkvi, ako je napísané: „Každý dostáva prejavy Ducha na všeobecný úžitok.“ Tieto charizmy, či už neobyčajné alebo aj bežnejšie a rozšírenejšie, treba prijímať s vďakou a potechou, pretože obzvlášť zodpovedajú potrebám Cirkvi a sú jej na osoh.“

Tým sa naznačuje to, čomu sa v niektorých obdobiach Cirkvi nevenovala náležitá pozornosť. V súčasnosti sledujeme, že Cirkev ako inštitúcia je veľmi zrelá, ale úroveň života kresťanov až taká nie je. A práve tu

Táto rubrika je rozdelená na dve časti: systematickú a aktuálnu formáciu.

V systematickej sme postupne predstavili vznik a vývoj ChO v celosvetovom meradle a zvlášť na Slovensku. Po historickom vstupe uverejňujeme katechézy o podstate a charakteristických črtách ChO, o charizmách a ich používaní v službe iným.

V aktuálnej formácii sa predovšetkým venujeme problematike života v spoločenstve.

pozorujeme, že je **potrebné pomáhať kresťanom osobne sa otvoriť a spolupracovať s Božím Duchom v bežnom, každodennom živote**. On nás „*vyučí všetkej pravde*“. V jeho obdarení môžeme počítať s tým, že budeme schopní dobre zvládnuť denné požiadavky na kvalitný kresťanský život i pekné svedectvo.

Je pravdou, že „inštitucionálna“ Cirkev sa trochu obáva „charizmatickej“, lebo sa bojí omylu. Ale pri pohľade na celé dejiny Cirkvi zistujeme, že to, čo ju posúvalo dopredu, to, čo umožňovalo pružne reagovať na potreby doby, boli predovšetkým ľudia, ochotní odpovedať na podnety Ducha. To, čo bolo bežnou skúsenosťou prvotnej Cirkvi, je aktívne prítomné v Cirkvi i dnes, a preto nemôžeme voči tejto skutočnosti zostať pasívni.

Poznanie charizmiem

Kristova Cirkev je inštitucionálna i charizmatická. „*Kde je Duch,*

tam je Cirkev, kde je Cirkev tam je Duch.“ (Sv. Irenej)

Preto i sv. Pavlovi veľmi záleží na tom, aby sme, čo sa týka poznania charizmiem Božieho Ducha, nezostali v nevedomosti. Pre nás však hovoriť o charizmách, niekedy znamená hovoriť o nejakom nereálnom svete, do ktorého my, obyčajní smrteľníci nemôžeme vstúpiť. Nehovoriaci už o tom, koľkí veriaci nemajú ani najmenšieho poňatia o charizmách. Príjme si tu, že **Boh nemá privilegované deti. Pred ním sú všetky deti rovnaké a všetci majú rovnaký prístup a rovnaké právo na jeho nekonečné bohatstvo.**

V iných prípadoch sa objavuje strach z charizmiem, čo v skutočnosti môže udúšať ich prijatie.

U ďalších, informovaných, sa tiež môžeme stretnúť s akýmsi skepticizmom, keď sa začne hovoriť o charizmách. Je potrebné na to upozorniť, lebo by to mohlo viesť k ochudobneniu Cirkvi v jej nadprirodzenej oblasti života v Duchu Svätom. Zároveň by to mohlo mať za následok pozbavenia vážnosti akéhokoľvek mystického života.

Radi počúvame, keď sa vyzdvihujú niektorí charizmatickí svätci, ale žeby sme podobne mohli byť obdarení aj my, to sa nám už nezdá možné. Akosi prisilno zdôrazňujeme, že charizma môže byť len „odmena“ za svätý život. Áno, osobná svätosť je závažná skutočnosť vzhľadom na každý Boží dar, lebo v nej sa môže ešte viac zaskvieť Božia veľkosť, ale zároveň treba upozorniť na to, aby sme príliš nestavali na „svätosti“ a „zázrakoch“, ako na príčine a dôsledku. Riskujeme tým, že uveríme, že zázrak robí „svätý“, a nie Božia všemohúcnosť. Duch tvorí majstrovské dielo, nie pero, štetec alebo dláto.

Používanie charizmiem

Pán Ježiš mal okolo seba svojich apoštolov, z ktorých niektorí boli očividne ťažko formovateľní. Avšak všetkých obdaril charizmatickými prejavmi. Vystrojil ich mocou uzdravovať i vyháňať zlých duchov.

Pán Boh nás cez sv. Písmo povzbudzuje nielen k poznaniu, ale predovšetkým aj k praktickému používaniu charizmiem. Prorok Joel zdôrazňuje, že Boží Duch sa chce prejavovať v každom členovi Cirkvi. „*Vylejem*

zo svojho Ducha na každé telo: vaši synovia a vaše dcéry budú prorokovať, vaši mladíci budú mať videnia a vaši starci budú snívať sny. Aj na svojich služobníkoch a na svoje služobníčky vylejem v tých dňoch zo svojho Ducha.“ (Joel 3,1-5)

Charizmy patria k základnej výstroji Kristových bojovníkov a sú darmi pre ohlasovanie Božieho kráľovstva.

Služba a svätosť

Teraz môžeme pristúpiť k 12. kapitole z Prvého listu Korint'anom a prečítať si výpočet chariziem, ako ich uvádza sv. Pavol.

„Jeden dostáva skrze Ducha slovo múdrosti, iný podľa toho istého Ducha slovo poznania, iný vieru v tom istom Duchu a iný v tom istom Duchu dar uzdravovať, iný schopnosť robiť zázraky, iný prorokovať, iný rozlišovať duchov, iný dar rozličných jazykov a iný vysvetľovať jazyky. Ale toto všetko pôsobí jeden a ten istý Duch, ktorý rozdeľuje každému ako chce.“ (1 Kor 12,8-11)

Čiže vidíme, že nás sv. Pavol nielen informuje, ale dáva nám aj priestor na to, aby sme otvorili svoje srdce, otvorili svoj život pre účinkovanie Ducha v nás. Samozrejme, v tomto pôsobení Božieho Ducha môžeme vnímať výnimočné Božie obdarenia. **Je to nesmierne veľká milosť, keď veriaci človek, kresťan, objavuje v sebe milosť pôsobenia Ducha aj skrze prejavenej charizmy.** To nie je dôvod na to, aby sa človek vyvyšoval alebo aby sa nejakým spôsobom chcel stávať výnimočným, zvláštnym v prostredí. Práve naopak, **každá jedna z chariziem nás pozýva k pokornej službe.** A to je aj základný rozdiel medzi „darmi“ Ducha a „charizmiami“.

V prijatých daroch Ducha Svätého sa nám dostáva obdarenie, s pomocou ktorého môžeme posväcovať svoj život, kým pri charizmatikom obdarení ide predovšetkým o službu Božiemu kráľovstvu skrze prijaté charizmy. A teda až daná služba prežívaná v Duchu Svätom nás posväcuje. To je vážny dôvod k prijatiu charizmatického obdarenia, ktorý zároveň naznačuje, že nemôže byť vyhradené len „svätcom“, keďže sme všetci na ceste k svätosti. Ale tiež je dôležité pripomenúť, že každá

charizma vyniká v živote tých, ktorí ju sprevádzajú úprimnou snahou o osobnú svätosť. Charizmy sú spolu s čnosťami ozdobou kresťanského charakteru a tým aj oslavou ich Pôvodcu, Pôvodcu všetkých milostí.

Rozdelenie chariziem

Vráťme sa však už k uvedeným charizmám. Je ich deväť a možno ich usporiadať podľa ich prejavov do troch skupín.

Prvá skupina sú charizmy poznania.

Do tejto skupiny by sme mohli zaradiť charizmu slova múdrosti, slova poznania a charizmu rozlišovania duchov.

Druhú skupinu by sme mohli vytvoriť z chariziem slova.

Do nej by sme dali charizmu jazykov, charizmu vysvetľovať jazyky a charizmu proroctva. Sú to charizmy komunikácie.

Tretiu skupinu tvoria charizmy konania.

V tejto skupine by bola charizma uzdravovania, charizma viery, ktorá sa premieňa do viditeľných Božích skutkov a takisto aj charizma robiť zázraky. Všetky tri zvyrazňujú Božiu moc.

Toto všetko pôsobí jeden a ten istý Duch, ktorý dáva každému, ako chce.

Výzva

Objavme v sebe túžbu po Božom obdarení a prosme si oň. Ak splníme Božie očakávania, Božie zvyvy, budme spokojní s tým, čo dostávame. Ale nemali by sme byť spokojní, ak v sebe nič nenachádzame, naj-

mä ak by absentovala pokorná modlitba a otvorenosť voči Božiemu Duchu. Nenachádzať v sebe Božie obdarenie by mohlo znamenať, že nie sme dostatočne otvorení pre pôsobenie Svätého Ducha. Božie Slovo potvrdzuje, že Boh *každému* dáva prejavu Ducha na všeobecný úžitok. Je to vzácny prísľub Božej štedrosti, na ktorý môžeme odpovedať potrebnou mierou našej otvorenosti.

Posilnenie života

Charizmy so svojimi prejavmi a účinkami môžu pôsobiť výnimočne, a predsa sú harmonicky včlenené do nášho každodenného života. Pri stretnutí sa s nimi môžu pôsobiť rušivo, ale i veľmi nenápadne, takmer nepozorovane. Navzájom sa dopĺňajú, a nie je ľahké ich oddeľovať, špecifikovať, či ohraničovať. Podobne ako rastlina sa rozvíja vďaka svetlu, teplu či svojim koreňom, ktoré prijímajú potrebné živiny, tak aj človek rastie vďaka rozličným prejavom Božej milosti. Navzájom sa dopĺňajú a budujú Božie kráľovstvo v nás. **Ak nám dnes Boh dá niektorý zo svojich darov, ak nám dá zakúsiť aj niektorú z chariziem, je to predovšetkým preto, aby posilnil v nás Boží život.** Táto skúsenosť určite bude mať svoje pokračovanie tak, ako aj jej niečo predchádzalo. Sú to súvislosti, ktoré je potrebné vidieť komplexnejšie, tak ako je potrebné vnímať celý svoj život v Božích plánoch.

Peter Brodek

MODLITBA O POKOJ

Pane nauč ma zachovávať si vnútorný pokoj vtedy,

- keď iní vidia moje slabosti, zlyhania, pády,

- keď tak často zabúdam,

- keď som tak veľmi roztržitý,

- keď som pomalý a bezradný,

- keď deň čo deň sa borím so svojimi slabosťami

- keď znova a znova narazím na svoju pýchu, egoizmus a lenivosť.

Vďaka Ti, Pane, za Tvoje veľké milosrdenstvo.

Vyučovanie

Minule sme sa zaoberali modlitbou v spoločenstve. Teraz by som sa rád dotkol ďalšieho prvku, ktorý by nemal chýbať na stretnutí a to je vyučovanie alebo tzv. lámanie Božieho slova.

Lámanie Božieho slova

V ChO sa kladie veľký dôraz na počúvanie a poznávanie Božieho slova. Písmo sa doslova stáva pre charizmatikov modlitebnou knihou. Pri modlitbách sa často odvolávajú na rôzne prisľúbenia a modlia sa slovami Biblie. Hľadajú v nej odpovede na otázky a problémy či už „náhodným otváraním“ alebo hľadaním podobných situácií, ktoré prežívajú. Zároveň sa pre nich Božie slovo stáva „mečom Ducha“ v boji proti nepriateľom spásy.

Aj sám Duch Svätý nás pobáda k čítaniu a poznávaniu Božieho slova. Cez neho nás chce vyučovať, chce nám pripomínať všetko, čo Ježiš povedal a robil. Takže, ak ho nebudeme poznať, Duch Svätý nám nebude môcť nič pripomínať, lebo nám môže pripomínať len to, čo už poznáme. A to je dôvod prečo by Božie slovo nemalo chýbať na našich stretnutiach.

Písmo môžeme čítať viacerými spôsobmi, napríklad zaradom kapitulu po kapitole, knihu po knihe; vybrať len isté témy alebo rozoberať rôzne biblické postavy. Odporúča sa, aby si animátor alebo niekto iný (je vhodné, aby sa členovia spoločenstva v tom striedali) text vopred pripravil. Príprava spočíva nielen v prečítaní daného textu, ale aj nejakého komentára (dnes už má-

**Privítame
Vaše postrehy
a skúsenosti.**

me veľa kníh s touto tematikou) a prichystaní nejakých otázok, vyplývajúcich z textu. Na samotnom stretnutí sa po modlitbe najprv prečíta nahlas daný

text a po ňom sa nechá chvíľka ticha, aby každý mohol uvažovať. Potom animátor alebo niekto iný výzve prítomných k tzv. lámaniu slova, teda podeleniu sa s tým, čo koho oslovilo z textu (každého určite osloví aspoň jeden verš). Na záver ten, kto si pripravil biblický text ho ešte môže vysvetliť na základe komentárov a predložiť do diskusie aj nejaké otázky. Je dobré zakončiť toto lámanie slova modlitbou, ktorá bude inšpirovaná daným textom.

Iné vyučovanie

Niekedy vyvstane v spoločenstve potreba pripraviť vyučovanie na určitú tému. Môžu to byť aj iné pramene ako Písmo (je veľa dobrých a podnecujúcich kníh). Najviac odporúčam témy o modlitbe - spoločnej i osobnej, ďalej o jednotlivých charizmách, službe a spoločenstve. Samozrejme môžu byť aj špecifické témy, ktoré vyplývajú z rôznych potrieb a situácií spoločenstva.

Ten, kto pripravuje katechézu (nemusí to byť len animátor) si má dopredu naštudovať daný materiál a to predovšetkým v modlitbe, aby mu Duch Svätý vnukol, čo je najdôležitejšie a potrebné zdôrazniť pre daných ľudí, pre dané spoločenstvo.

Nemá to byť teologická prednáška, ale slovo pre život. Vyučujúci si musí byť vedomý toho, že aj keby bol vynikajúcim rečníkom, ale Boh by nehovoril cez neho, jeho slovo nebude mať žiadny účinok.

Často si myslíme: sú to moje schopnosti a plynulosť mojej reči, ktorá je účinná. Je to presne pravý opak: je to Boh. Pán samozrejme očakáva, že sa budeme zodpovedne pripravovať. A On potom požehná i to málo a úžasným spôsobom sa dotkne ľudí.

Je potrebné vyhradiť čas na osobné uvažovanie nad katechézou a potom sa každý môže podeliť o to, čo ho oslovuje. Samozrejme každý môže klásť aj otázky a zase každý sa môže k nim vyjadriť. Je na animátorovi alebo na tom, kto vedie vyučovanie, aby usmernil vzájomné lámanie slova i prípadnú diskusiu tak, žeby mal každý priestor vyjadriť svoje postrehy.

Niekoľko praktických rád

Cieľom vyučovania v spoločenstve nie je získať čo najviac informácií, ale stretnúť sa s Ježišom, s Otcom a Duchom Svätým. Inými slovami povedané sprostredkovať skúsenosť Božej blízkosti. Táto skúsenosť má viesť poslucháča k novému a konkrétnemu rozhodnutiu sa pre Ježiša, pre nasledovanie.

Je veľmi vhodné robiť z vyučovania - či už je to Božie slovo alebo iné vyučovanie - aj konkrétne praktické závery či úlohy, ktoré sa dajú realizovať v čase medzi stretnutiami. Tak sa vytvorí obsah vzájomného zdieľania sa pre nasledujúce stretnutia, ale predovšetkým vznikne silná motivácia pre jednotlivcov pracovať na sebe.

Odporúča sa zverejniť názov témy nasledujúcej katechézy, prípadne ponúknuť členom spoločenstva aj materiál na štúdium počas týždňa ako spoločnú prípravu na nasledujúce vyučovanie.

Nová skupinka

Nové skupinky po krátkom čase stretávania môžu zápasit' s otázkou, čo ďalej. Z vlastnej skúsenosti odporúčam nasledujúci troj až štvor-ročný program.

Prvý polrok sa po dvoch troch úvodných stretnutiach venuje čítaniu evanjelia podľa sv. Marka - jedna kapitola na týždeň, ak máte stretnutia týždenne. Čítajte ju spoločne na stretnutí, aj individuálne každý deň. Na stretnutiach sa zdieľajte o tom, čo vás oslovilo. Cieľom je naučiť sa denne žiť s Božím slovom.

Začnite seminár „Život v Duchu“ od Ernesta Sieversa (vydalo združenie JAS vo Zvolene) alebo Heriberta Mühlena (vydala Matica cyrilometodějská v Olomouci). Po seminári znovu čítajte Skutky apoštolov a listy apoštola Pavla Rímanom, 1. i 2. Korint'anom. Následne začnite seminár „Roznčujú plamen“ (vydalo Pastoračné stredisko v Prahe). A znovu listy apoštola Pavla Galaťanom, Efezanom, Filipanom, Kolosanom. Nakoniec absolvujte seminár „Povolání a věrnost“ (vydalo Pastoračné stredisko v Prahe). Potom čítajte listy sv. Pavla Solunčanom, Timotejovi, Títovi, Filemonovi.

Nabudúce niečo o vzájomnom zdieľaní sa.

Imrich Degro

Prečo sa ľudia modlia?

Prečo vtáci spievajú? Patrí to k ich životu. Tak patrí i modlitba k životu človeka.

Prečo sa teda toľko iných ľudí nemodlí?

Sme si istí, že sa nemodlia? Považujeme za modlitbu iba recitovanie istých slovných foriem. No modlitba je pojem oveľa širší. To, že nevedia všetci hrať na husle, neznačí, žeby nemali nijaký zmysel pre hudbu a spev. Zvykne sa preto rozlišovať „modlitba života“ a „modlitba vedomia“. Životom sa modlia všetci, čo túžia po dobre - teda napokon po Bohu - a čo robia dobre. Sú teda na ceste ku spásu.

Čo je to modlitba?

Ťažko presne povedať, čo je to práca, čo je to odpočinok, čo myslenie. Žijeme to, čo patrí k životu a až potom sa to pokúšame opísať a definovať. Tak sa i kresťania pokúšali poskytnúť definície a opisy modlitby. Je ich veľa. No v tradícii Cirkvi vynikli predovšetkým tri:

1. prosba k Bohu o nejaké dobro,
2. pozdvihnutie mysle k Bohu,
3. rozhovor duše s Bohom.

Ktorá z týchto definícií najviac zodpovedá duchu evanjelia?

Všetky tri sú úzko spojené, ale najkresťanskejšia je tá tretia. I pohania prosia božstvo, keď sú v biede, i filozofi dvíhajú mysle k Bohu. Ale nás naučil Ježiš modliť sa „Otče náš“.

Veda vidí svet ako jeden veľký stroj, krásne zostavený mechanizmus. Kresťania, pravdaže, vedu nepopierajú. Ale nevidia v prírode pána nad životom a smrťou ľudí. Svet je pre nich iba dobre postavený dom, kde sadajú za spoločný stôl s Otcom, s ktorým sa môžu zhovárať a o všetkom sa dohodnúť.

V raji Boh človeka oslovil a on mu odpovedal. Taká je teda povaha človeka: je v dialógu s ľuďmi i s Bohom.

Prečo sa modlíme k Duchu Svätému?

Podľa sv. Pavla je to Duch svätý, Duch synovstva, ktorý v našom srdci volá „Abba, Otče“ (Rim 15).

On nás učí za čo sa máme modliť a on dáva našej modlitbe Božiu

silu, spája naše volanie k Bohu s hlasom Krista.

Čo sú tzv. charizmatické modlitby?

Tzv. charizmatické hnutie túži po tom, aby si kresťania silu Ducha v modlitbe väčšmi uvedomovali a tiež, aby jeho priamu inšpiráciu pokiaľ možno cítili. V podstate je však charizmatická každá modlitba a sila Ducha pôsobí i tam, kde ľudské city nestačia vnímať Božiu milosť.

Pôsobí Duch Svätý v každej modlitbe rovnako?

Ku koncu sveta, ako veríme, má byť Duchom Božím preniknutá celá Cirkev a celý vesmír. V našich časoch, ktoré sú dejinami spásy, sa toto preniknutie deje k a - i b a p o - s t u p n e .

Len sviatosťné modlitby sú plné Ducha Svätého. Preto majú neomylnú silu. Keď sa napríklad kňaz modlí eucharistickú omšovou modlitbu, premení silou Ducha Svätého chlieb a víno na telo a krv Krista.

Akú silu Ducha pripisujeme modlitbám každého kresťana?

Ťažko je odhadnúť milosť ľudskými mierami. No jednako považujeme za účinnejšiu modlitbu toho, kto je svätejší, dokonalejší. Je totiž väčšmi preniknutý Duchom Svätým. Preto tiež ľudia často prosia o modlitbu tých, o ktorých veria, že sú väčšmi Bohom preniknutí.

Môžeme sa modliť k duším v očistci alebo sa modlíme iba „za ne“?

V pravom slova zmysle sa modlíme s nimi, teda, my za zomrelých, ak to potrebujú a oni za nás.

Môžeme sa modliť k zomrelým rodičom, známym, ktorých Cirkev nevyhlásila za svätých alebo blahoslavených?

Cirkevným prehlásením za blahoslaveného (beatifikáciou) alebo za svätého (kanonizáciou) sa dovoľuje verejný kult, úcta v kostoloch. Súkromne sa však môžeme modliť ku

všetkým, o ktorých veríme, že žijú s Kristom, teda tým viac, ak sú nám blízki.

S Bohom hovoríme iba vnútorné, vonkajšie gestá sú vari zbytočné?

Boh stvoril celého človeka, s dušou i s telom. Preto sa k nemu obracia celý človek. Vnútorné pozdvihnutie mysle je pravda dôležitejšie. Ale k celistvosti ľudského výrazu patrí i vonkajší postoj.

Sú vonkajšie gestá pri modlitbe dôležité? Nie je snáď lepšie modliť sa tak, aby to nebolo navonok poznateľné?

Staré pohanské náboženstvá boli obradné. Preto cirkevní Otcovia často zdôrazňujú, že vonkajšie gestá nie sú najdôležitejšie a môžu celkom vystať. Veď lotor sa modlil i na kríži, píše sv. Ján Zlatoústý, a bol vyslyšaný.

Niekedy je užitočné, aby na nás nik nespozoroval, že sa modlíme. Len tak sa môžeme k Bohu obracať i na verejných miestach a uprostred ľudí, v zamestnaní.

Boh naše modlitby počuje a vyslyší. Ale iste nie všetky?

Uistenie v evanjeliu je veľmi závažné, zdá sa, akoby nepripúšťalo výnimky. No nesmie nám uniknúť ani to, že sa tam kladú dve závažné podmienky, aby bola modlitba vyslyšaná.

Ježiš sľubuje učeníkom, že splní všetko, o čo budú prosieť „v jeho mene“ (Jn 16,23-24) a „s vierou“ (Mt 17,20). Okrem toho radí, aby bola modlitba vytrvalá, aby sa podobala domáhaniu neodbytnej ženy (Lk 18).

Ktorá modlitba je „s vierou“?

Viera znamená na prvom mieste dôveru. Kto pochybuje o tom, žeby ho Boh mohol vyslyšať, nemodlí sa naozaj, ale iba akoby „na skúšku“. Ale viera v evanjeliu neznamená iba psychologický stav dôvery vo vyslyšanie. Tí, čo mali vieru, sa stali „veriacimi“ a išli za Kristom a nasledovali ho. „S vierou“ sa teda modlí ten, čo nasleduje Krista a spája svoje želania s jeho želaním, modlí sa teda „jeho menom“.

Otázky a odpovede sú vybrané z knihy: Tomáš Špidlík: *Vieme sa modliť?*. Bratislava 1993.

Máš nezodpovedané otázky?
Napíš alebo pošli e-mail.

Sila spoločenstva

Duch Svätý vo mne cíteľne pôsobil už vyše pol roka pred vstupom do spoločenstva. Prežíval som radosť, pokoj a nič mi nechýbalo. Len srdce bolo akési nespokojné. Túžilo niekam patriť.

Keď prišla myšlienka na spoločenstvo, v tom okamihu sa vysypalo vrece s protiargumentmi. Iste si to viete predstaviť. Zlý úradoval. Nebeský Ocko to však nevzdal a doviedol ma do charizmatického spoločenstva sv. archanjela Rafaela. Nechýbali obavy a strach z nepoznaného. Vďaka Bohu, rýchlo sa rozplynuli.

Začínal som prežívať ešte väčšie pôsobenie Ducha Svätého ako pred vstupom do spoločenstva. Nepôsobil len vo mne, ale aj vo všetkých ľuďoch, ktorých mi Pán poslal do cesty. Zmenil mi život na nepoznanie a stále pokračuje v svojom úžasnom diele. Pochopil som, že bez spoločenstva by som čoskoro uvádol. Nemal by mi kto podať pomocnú ruku, usmerniť ma. Učí ma rozdávať sa a slúžiť druhým. Žiť aj pre druhých a nielen pre seba.

Spoločenstvo je kanálom Božej milosti, ktorá k nám prúdi cez bratov a sestry, cez jednotu v Duchu Svätom. Aby sme mohli skutočne žiť, potrebujeme aj dávať, inak zahynieme.

Peter Saksa

Kurz Rebeka

Som utiahnutou a ústupčivou ženou. Každý to berie ako samozrejmosť. Manžel mi neustále protirečí, moji zaťovia mi nevedia prejavíť úctu. Skôr sa ku mne správajú, ako by som bola nič. A to ma veľmi bolí.

Kurz Rebeka mi však otvoril oči. Teraz viem, že aj

napriek nevíťavosti zo strany

ľudí som v Božích očiach krásna a mám svoju hodnotu. Snažím sa manželovi brať takého aký je, aj keď ma to ešte stojí veľa úsilia a trpezlivosti. Zaťom zase pomáham ako viem.

Anna

Pôžička

Pred dvoma rokmi si syn požičal od istej spoločnosti 100000 Sk s tým, že založil dom a za poldruha

roka mal pôžičku vrátiť aj s úrokom, čo činilo 160000 Sk. Keď som sa to dozvedela, začala som v modlitbe prosieť o pomoc, aby nám Boh poslal ľudí, ktorí nám požičajú peniaze bez úrokov. Poprosila som o modlitbu aj spoločenstvo Obnovy, do ktorého pat-
rím.

Našu dôveru Pán odmenil. Našli sa ochotní ľudia, čo nám požičali bez úrokov, ba niektorí nám aj darovali určitú sumu. V priebehu troch mesiacov sme predčasne vyrovnali pôžičku a v priebehu roka postupne vrátili tým, ktorí nám požičali.

M.V.

Lebo Boh je Láska

Volám sa Eva, mám 28 rokov a učím matematiku a informatiku na vysokej škole. Práve som dokončila seminár „Nanovo s Bohom“, ktorým nás sprevádzal o. Martin z košického UPC-čka. Program seminára bol jednoduchý. Po osem týždňov sme vždy v nedeľu mali spoločné chvály, prednášku otca Martina a stretnutie v malých skupinkách. Počas týždňa sme mali na každý deň rozjímania.

Na seminár som išla s problémom. Nevedela som si odvyknúť od liekov na spanie. Ako som k tým liekom prišla?

Nuž keď som mala 12 rokov, naši sa nečakane rozviedli. Bol to pre mňa blesk z jasného neba, obrovská zrada. Nasledovali ťažké roky, v ktorých som síce na jednej strane našla vieru v Boha, dokonca spoločenstvo, kde som viac menej pravidelne chodila, na druhej som väčšinu času bola smutná, uzavretá do seba, cítila som sa veľmi zlá a hriešna. Sna-
žila som si zaslúžiť lásku ľudí milým správaním a výbornými výsledkami v škole. O Bohu som vedela, že je Láskou, avšak bola to pre mňa láska, ktorá všetko posudzuje, bolestivo vychováva a ktorú si treba zaslúžiť. Objavili sa aj rôzne zdravotné problémy. Najhoršie to bolo so spaním. Aj keď som cez deň bola unavená, večer som nemohla zaspať. Vrcholilo to, keď som končila univerzitu. Dodnes neviem, ako

som to mohla zvládnuť. Po skončení školy (pred šiestimi rokmi) som konečne vyhľadala lekára, hlboko veriaceho psychiatra. Naordinoval mi antidepresíva a tiež lieky na spanie. Tieto boli síce návykové, ale povedal, že som celé roky nespala a že môj organizmus teraz potrebuje v prvom rade spať a lieky nutne potrebujem. Môj život sa začal meniť k lepšiemu.

Konečne som si vedela oddýchnuť a začala som vnímať svet okolo seba a s väčšou dôverou sa mu otvárať. V istom okamihu mi Duch Svätý ukázal, že môj pohľad na Boha je skreslený, že síce hovorím, že On je Láska, ale vôbec to tak necítim. Zatúžila som ho spoznať takého, aký je. A Boh si má sám viedol k sebe. Cez podnety mnohých ľudí a predovšetkým v rozjímanej modlitbe som začala vnímať jeho Lásku. Postupne som sa učila (a stále učím) prijímať, že ma miluje presne takú, aká som a učila som sa ma rada samu seba.

Napriek všetkému pozitívnemu som si nevedela odvyknúť od liekov na spanie. Môj lekár ma skúšal všelijako povzbudzovať, dával mi rôzne rady, ale ja som nemohla. Večer vždy prišiel strach a úzkosť a ja som to nevedela riešiť inak, než liekmi. Bola som z toho nešťastná, no nevedela som, čo s tým.

V štvrtom týždni seminára sme mali modlitby za vnútorné uzdravenie. Moja hlavná prosba sa týkala spania. Modlitby boli krásne a silné, ale keď prišiel večer, necítila som sa inak ako predtým a naučeným pohybom som siahla po liekoch. Veď snáď som sa aj uzdravila, ale ten okamih keď prestanem asi príde neskôr. Iný hlas mi ale povedal, aby som to skúsila. A tak som v ten večer lieky nezobrala. A nevzala som ich ani ďalší deň, ani ďalší. Nebolo to ľahké. Zaspávala som dlho a cez deň som bola unavená a podráždená. Ale Boh bol so mnou a držal ma za ruku.

Dnes sú tomu viac ako dva mesiace. Pokušenie ešte prichádza. Zatiaľ som mu s Duchom Svätým odolala a môžete si na mňa niekedy spomenúť, aby som vydržala už navždy. Chcem žiť radostný život ako Božie dieťa a všetkým hovoriť o tom, že Boh je naozaj Láska.

Eva

**Koná Pán v tvojom živote?
Čakáme aj na tvoje svedectvo.**

PREDSTAVUJEME

Služobný tím KChO

Anton Gubala, kňaz Bratislavsko-Trnavskej arcidiecézy. Prvé dotyky s prácou Ducha Svätého začali v osemdesiatych rokoch minulého storočia pri čítaní tajne dovážaných kníh o jeho pôsobení v živote človeka. S ChO oficiálne začal, keď spolu s farníkmi absolvoval seminár obnovy v Duchu Svätom v Nitre-Klokočine. Dnes pokračuje na seminároch s P. Eliasom Vellom. Venuje sa duchovnému poradenstvu, modlitbám za vnútorné uzdravenie a oslobodenie. Je členom Medzinárodnej organizácie pre exorcistov a ich spolupracovníkov IAD. Zároveň je hlavným duchovným asistentom slovenskej vetvy medzinárodnej organizácie HCPT pre prácu s postihnutými deťmi. Kontakt: Rímskokatolícka Cirkev, 941 47 Rada-va, tel.: 0905 512749.

Elenka Ferancová z Bratislavy, animátorka spoločenstva Krvi Baránkovej. Ako 15-ročná zažila veľký Boží dotyk. Po oboznámení sa s letničným hnutím, začína sa zaujímať o katolícku charizmatickú obnovu. V súčasnosti je organizátorkou seminárov s pátrom Eliasom Vellom, OFM. Venuje sa modlitbám za vnútorné uzdravenie a oslobodenie, je koordinátorkou Občianskeho združenia HELPER, v ktorom sa venuje duchovnému poradenstvu a práci so zdravotne postihnutými deťmi. Je líderkou slovenskej vetvy medzinárodnej organizácie HCPT pre postihnuté deti a tiež členkou Medzinárodnej organizácie pre exorcistov a ich spolupracovníkov IAD. Kontakt: Krasinského 9, 821 04 Bratislava, tel.: 02 43296917, 0905 335854, seminarelena@zutom.sk.

Spoločenstvo Zachariáš

Sme kresťanské spoločenstvo z farnosti sv. Margity Antiochijskej zo Šale.

Na našich stretnutiach prežívame radosť z modlitby za vnútorné uzdravenie, kresťanské vyučovanie a spoločné zdieľanie sa. Pomáhame pri príprave mladých ľudí k sviatosti birmovania, hrávame a spievame na mládežníckych sv. omšiach a občas poriadame kurzy zamerané na poznávanie Boha. Taktiež nám záleží na tom, aby naše mesto nebolo skazené a preto sa pravidelne modlíme za mesto Šaľa.

Sme otvorení pre všetkých ľudí hľadajúcich Boha. Stretávame sa každý štvrtok o 19.15 h. na Základnej škole Pionierskej.

Kontakt: Robert Kurucz 0910 468492.

Adresár služobného tímu

Bratislavsko – Trnavská diecéza:
Alžbeta Šuplatová, (informačné stredisko), Hrubý Šúr 21, 925 25 Hrubý Šúr, tel.: 0905 705949, email: alzbeta.suplatova@pioneer.com

Spišská diecéza:
Milan Hvizdoš, Rímskokatolícka farnosť, 053 01 Harichovce, tel.: 053 4496116.
Anna Gavalierová, Poľná 5/401, 053 14 Spišský Štvrtok, tel.: 0908 073105.

Rožňavská diecéza:
Dušan Lukáč, Rímskokatolícka farnosť, 053 33 Nálepko, tel.: 0903 635996, email: lukacd@psg.sk

Nitrianska diecéza:
Peter Brodek, Kňazský seminár, Samova 14, 950 50 Nitra, tel.: 0911 934788, e-mail: brodek@ksnr.sk
Jozef Dupkala, Gaštanova 14, 010 01 Žilina, tel.: 041 5683444, email: edupkalova@ahoj.sk

Košická arcidiecéza:
Imrich Degro, Kňazský seminár, Hlavná 91, 041 21 Košice; Tel.: 055 6836371, email: degro@ktfke.sk
František Luterančík, Šrobárova 17, 080 07 Prešov, tel.: 051 7757553.

Združenie JAS:
Václav Kocián, J.C. Hronského 17, 960 01 Zvolen, tel.: 0903 571499, email: jaszv@in.slovanet.sk
Vierka Nemcová, J. C. Hronského 17, 960 01 Zvolen, tel.: 0905 656398

Pojem „duchovné“ a „vnútorné“ uzdravenie

Duchovné uzdravenie znamená na prvom mieste uzdravenie z hriechu. Na hriech je potrebné pozeráť ako na chorobu, zranenie duše, i často ako na príčinu chorôb tela.

V biblii je napríklad malomocnosť spájaná s hriechom i vnímaná ako jeho vonkajší prejav. Taktiež v udalosti s ochrnutým pri rybníku Betsata (por. Jn 5,1-18) alebo spúšťajúceho cez strechu (por. Mk 2,1-12), môžeme vidieť istú súvislosť medzi hriechom a fyzickou chorobou. Avšak, **je lepšie tento druh uzdravenia nazývať návratom, očistením z hriechu, zmierením. A to aj preto, lebo sviatosť, ktorá je s týmto druhom uzdravenia špeciálne spojená, sa nazýva sviatosťou zmierenia.**

Pojmom „vnútorné“ alebo „duchovné“ uzdravenie označujeme skôr uzdravenie z toho, čo samo o sebe hriechom nie je, ale môže mať nejaké spojenie s ním. Môže byť dôsledkom hriechu, jeho príčinou, podnetom k hriechu, a pod. Avšak môže ísť aj o uzdravenie stavu alebo situácií, ktoré nemajú nič spoločné s hriechom, ale jednako sú prekážkou pre plnohodnotný život v milosti. Tento druh uzdravenia je v biblii predstavený ako integrálna súčasť Ježišovej služby ako Mesiáša. On sám totiž o sebe hovorí: „Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným. Poslal ma oznámiť zajatým, že budú prepustení, a slepým, že budú vidieť; utláčaných prepustiť na slobodu...“ (Lk 4,18n). Ježiš sa tu odvoláva na prorocko Izaiáša, ktorý akoby ešte pridával: „*aby som dal zarmúteným Siona, aby som im dal veniec miesto popola, olej plesania namiesto smútku, rúcho radosti miesto sklesnutého ducha*“ (Iz 61,2-3).

**Konferencia KCHO
v Čechách sa uskutoční
v dňoch 25. až 29. 7. 2007
v Brne na Výstavišti.**

Bližšie informácie: sledujte na
www.cho.cz

Pane,
vytiahol si ma z priepasti,
v ktorej som žila rôzne strasti.
Ty si ma vytiahol
svojimi lanami lásky
a tak som v Teba uverila,
že bez Teba zdá sa mi
prázdna každá chvíľa.
Ty moje srdce
Tvojou láskou napĺňaj
modlitbami sťa olejom
ma stále dopĺňaj.

Milka z Košíc

P. Elias Vella

bude mať na Slovensku v r. 2007
tieto semináre:

1. Sviatosti IV. – Eucharistia
od 5. – 9. júla 2007
2. Vnútorne uzdravenie
od 11. – 15. júla 2007

Bližšie informácie koncom februára:
Elena Ferancová 0905 335854

Prosím volajte v popoludňajších hodinách.

Ralph Martin

Hlad po Bohu

Myslím si, že v „charizmatických kruhoch“ tohto autora netreba nejako zvlášť predstavovať. On sám hovorí, že v tejto knihe sa chce podeliť o svoje skúsenosti s Božimi cestami. Jeho túžbou však nie je, aby sa čitateľ dozvedel niečo nové či viac o modlitbe, ale aby hlbšie poznal Boha, po ňom túžil a k nemu sa viacej priľnul. Je to skutočne veľmi vynikajúca príručka - plná konkrétnych i praktických rád - pre oživenie osobnej i spoločnej modlitby. Venuje sa témam ako napríklad prežívanie vzťahu Syna a Otca, prežívanie rôznych pocitov, formy modlitby, pôst a modlitba, suchopárnosť a modlitba, skúšky a modlitba a pod. Jej kvalitu potvrdzuje aj opakované vydanie.

Raniero Cantalamessa

Dech Božského Ducha

Kniha vznikla ako rozhovor novinára Saveria Gaeta so známym pápežským kazateľom, preto má aj formu otázok a odpovedí. Autor v nej vyjadruje podnetné myšlienky na tému prítomnosti Ducha Svätého a jeho pôsobenia v Cirkvi dneška. Hovorí o Duchu ako Darcovi života, ktorý nám prináša predovšetkým nádej a nový život, a to aj do úplne profánnych oblastí ľudského života. Známý kapucín upriamuje našu pozornosť aj na výzvu Ducha pre tento čas, ktorou je evanjelizácia našej kultúry v charizmatickom duchu. Zároveň pripomína, že jej neoddeliteľnou súčasťou je modlitba, v ktorej nachádzame svoj vzťah k Otcovi. Knihu vydalo Karmelitánske nakladateľstvo v r. 1998.

Raniero Cantalamessa

Zpěv Ducha

Toto úžasné dielo už spomínaného kapucína nás hlbokými myšlienkami privádza k uvažovaniu nad hymnom VENI CREATOR. Každému veršu tejto nikdy nekončiacej a slávnostnej modlitby k Utešiteľovi venuje osobitnú úvahu, pričom čerpá podnety zo Svätého Písma, cirkevných otcov, liturgie a katolíckej, pravoslávnej i protestantskej teológie. Práve vďaka tomu sa kniha stáva uceleným výkladom - skutočnou teologickou i duchovnou príručkou o Duchu Svätom. Publikácia vyšla v karmelitánskom nakladateľstve v r. 2001.

Vychádza ako občasník pre vnútornú potrebu členov a sympatizantov KCHO.

Vydáva: Rada pre Katolícku Charizmatickú Obnovu Slovenska (RKChOS)

Kontakt: Hlavná 91, 041 21 Košice, tel.: 055 6836371, e-mail: degro@ktfke.sk

Šéfredaktor: Imrich Degro

Redakčná rada: Václav Kocián, Elena Ferancová, Dušan Lukáč

Tlač: Pavol Šidelský - AKCENTPRINT, 080 01 Prešov, tel.: 051 7722921, 0907 925822

Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu textov zaslaných na uverejnenie.

Všetky príspevky je možné ľubovoľne preberať s uvedením zdroja.

Dobrovoľné príspevky môžete posielat' na účet: Všeobecná úverová banka,